

SEMINARIUM VARADIENSIS

Anul XIII
Numărul
6(92)
MARTIE
2017

Realizat de Seminarul Teologic Greco-Catolic „Sfinții Vasile, Grigore și Ioan”, Oradea

NOUL SITE AL SEMINARULUI NOSTRU

“Comunicarea are puterea de a crea punți, de a favoriza întâlnirea și incluziunea, îmbogățind astfel societatea” – spunea Papa Francisc în mesajul ocazionat de ziua comunicațiilor sociale din anul 2016. Întăriți de acest gând și convingși de misiunea pe care am primit-o de a duce vestea cea bună până la marginile pământului, pentru a ține pasul cu societatea și a-i răspunde într-un mod cât mai adecvat provocărilor, comunitatea Seminarului nostru și-a luat angajamentul de a fi prezentă din nou în spațiul virtual. Astfel, site-ul seminarului orădean, după ce a primit o nouă formă, s-a lansat în data de 25 Martie 2017, de Buna Vestire - Sărbătoarea prin definiție a vestirii celei bune.

Dorim să vă transmitem vești bune despre Vestea cea Bună. Vrem să comunicăm cu dumneavoastră și în acest fel, prin intermediul site-ului nostru.

Site-ul www.seminaroradea.ro se dorește a fi un spațiu al exprimării. Un spațiu de întâlnire. Un spațiu în care, sperăm să găsiți lucruri și idei interesante. Sperăm să găsiți o bucațică din ceea ce facem noi și din ceea ce ne preocupă. De asemenea, prin intermediul site-ului ne veți putea contacta și ne veți putea face propuneri de articole și studii sau, de ce nu, ne veți putea sprijini.

Vorbind adesea despre rețelele sociale digitale, Sfântul Părinte emerit Benedict al XVI-lea a subliniat importanța evanghelizării spațiului virtual. Acesta trebuie valorizat în mod echilibrat și fructificat cu respect pentru a putea într-adevăr să contribuie în mod eficient la armonia familiei umane. Se constată tot mai mult faptul că domeniul digital nu este o lume paralelă sau pur virtuală ci devine o realitate zilnică a multor persoane. Pe lângă utilitatea virtualului în domeniile cele

mai răspândite, acesta joacă un rol deosebit în ceea ce privește relațiile inter-personale. Comunicarea dintre persoane are o dinamicitate nouă care trebuie să ducă la comuniunea dintre persoane.

Spațiul virtual rămâne totuși un instrument. Adesea se exagerează în ceea ce privește folosirea lui. Dacă este scăpat de sub control poate transforma viața unor persoane astfel încât beneficiile să nu mai fie prezente. Este un instrument pe care omul îl folosește pentru a căuta răspunsuri la întrebările sale. Internetul devine locul întrebărilor și al răspunsurilor. Omul contemporan este bombardat de răspunsuri la întrebări pe care nu și le-a pus niciodată și la nevoi pe care nu le simte. În ziua de astăzi informația este la putere. Aici informația vine la tine ca valul. Riscul este să fii luat de val și să nu mai știi de unde ai pornit. Să uiți ce căutai pentru că ajungi la alte informații de care, poate, nu ai nevoie în acel moment. De aceea este important să fim atenți la măsura folosirii acestui instrument.

Omul a căutat dintotdeauna adevărul. Acum, spațiul căutării sale este larg. Poate ajunge mai repede la idei, la persoane, la cuvinte... la Cuvânt. Internetul este un spațiu care te poate ajuta să ajungi la Dumnezeu. Este un instrument de evanghelizare. Profităm de această posibilitate pe care ne-a oferit-o știința, pentru a ajuta persoanele să guste din ceea ce credem noi că poate ajuta la creșterea credinței.

Articolele, știrile, imaginile pe care le veți găsi vor fi o parte din viața noastră. Vor fi o parte din gândurile noastre și... din munca noastră. Vă invităm să ne urmăriți și să ne susțineți!

Pr. Anton CIOBA
Rector

AFRICA – O ALTĂ LUME (VI)

Bucuria de a fi creștin...

Am fost creați pe acest pământ ca să fim fericiți. Nu suntem rodul unui hazard impersonal, nu suntem ființe apărute întâmplător și care nu găsesc sensul existenței în acest imens univers. Suntem persoane unice și irepetabile, create cu un scop. Spre deosebire de celelalte vietăți de pe pământ, noi, oamenii, suntem unica făptură rațională (celelalte vietăți se opresc la limita instinctului, reflexului și, eventual, dresării, dar nu posedă rațiunea). Fiecare dintre noi este un microcosmos personal și unic, programat pentru fericire - la nici unul dintre cele aproximativ șapte miliarde de oameni nu se mai repetă amprenta degetelor, ba nici chiar retina ochilor sau timbrul vocii - și nu există om care să nu caute fericirea. Întrebarea esențială este: noi oare în ce sau în cine ne găsim fericirea? Ce ar trebui să se întâmple în viața noastră ca să putem spune că suntem fericiți? Care ar fi elementul indispensabil fără de care viața noastră nu ar mai avea sens? De unde ne extragem noi doza de fericire?

În data de 1 mai 2016, pe când mă aflam în Coasta de Fildeș, am participat la cea mai profundă bucurie a unor oameni: bucuria de a deveni creștin. Patruzeci de persoane au devenit creștini, după un parcurs de pregătire și inițiere care a durat trei ani. Spre deosebire de lumea noastră, unde majoritatea devenim creștini când încă suntem mici, în lumea păgână cel care dorește să devină creștin, este obligat să parcurgă un itinerar pentru a-l cunoaște mai profund pe Dumnezeu cel adevărat. De cele mai multe ori, acest itinerar nu este ușor: întâlniri regulate cu preotul misionar, asimilarea unor chestiuni destul de abstracte pentru ei, mulți kilometri parcurși până la cea mai apropiată biserică (și aici nu mă refer la construcție sau edificiu). Și totuși... o fac cu zâmbetul pe buze și fericiți în interior. Mă întrebam de multe ori, când stăteam și îi priveam cum îl adoră pe Dumnezeu, unde a dispărut acea bucuria a noastră, a vechilor creștini, de a-L cunoaște și de a sta cu Dumnezeu? Unde a plecat bucuria de a-i cânta sau de a-L lăuda pe Dumnezeu? De ce în Europa văd tot mai mulți creștini triști? Oare nu e de ajuns să-L ai pe Dumnezeu ca să emani bucurie în jurul tău?

Am participat atunci la celebrarea bucuriei; mă treceau fiorii; eram cu lacrimi în ochi și nu știam cum să reacționez. Priveam, dar nu mai priveam cu ochii fizici ci cu ochii sufletului. După ritualul prin care cei patruzeci au fost botezați (de la copii de aproape un an până la bătrâni de peste 70 de ani), a început „dansul fericirii creștine”. Toată biserica răsuna de strigătul lor de bucurie; în timp ce toată adunarea cânta, cei proaspăt-botezați

faceau turul bisericii, dansând. După aproximativ 15-20 de minute, părintele Gabriel se ridică de pe scaun și zice: „Trebuie să continuăm... că dacă îi las, pot să cânte și să danseze ore întregi!”. Și toate acestea... pentru Dumnezeu! De unde atâta bucurie și fericire în inima unor oameni care abia L-au cunoscut? De unde atâta entuziasm la niște oameni care trăiesc la limita sărăciei materiale? Cum se poate ca, cu cât ai mai multe să fii tot mai nefericit, în timp ce, atunci când ai minimul necesar existenței fizice, sufletul să exulte de bucurie într-un mod atât de pătrunzător? Întrebări la care încă mai meditez...

Pe parcursul liturghiei, precum și în zilele ce au urmat, am asistat la câteva „ciudățenii” care mi-au dat de gândit mult timp de atunci înainte. Printre cei botezați era și o femeie, al cărei soț era păgân. Respecta credința soției sale, dar încă nu era convins și decis să devină creștin. Pentru ca ea să poată fi botezată, preotul trebuia să aibă certitudinea că, imediat după botez, cei doi se vor căsători și în fața lui Dumnezeu. Așadar, pentru a putea fi botezată, ea trebuia să vină împreună cu soțul, ca imediat

după botez să primească și sacramentul căsătoriei. Părintele Gabriel le-a propus să vină îmbrăcați de mire și mireasă și astfel înainte de începerea liturghiei, i-am așteptat la intrarea în biserică și i-am condus în fața altarului. Din dragoste pentru soția lui, a acceptat, păgân fiind, să vină la ceva care pentru el era un mister, era ceva necunoscut și să participe, atât cât înțelegea el, la încreștinarea ființei iubite. Câți dintre noi mai suntem astăzi capa-

bili de astfel de sacrificii pentru cei pe care îi iubim? Câți soți creștini se mai roagă împreună? Câți dintre cei căsătoriți mai renunță azi la propriile convingeri pentru a le accepta pe cele ale persoanei iubite, chiar dacă acestea pot fi, uneori, total contrare cu ale lui? Povestea s-a complicat când, luni dimineața, a doua lui „soție” a venit la misiune pentru a cere și ea botezul. De menționat că în cultura africană, poligamia este încă acceptată-o altă provocare a creștinismului. După ce părintele Gabriel i-a explicat că nu se poate deoarece el are acum o soție legitimă, a plecat plângând. Cât de important era pentru ea să devină creștină... lacrimile din ochii ei erau lacrimile omului care, cunoscându-l pe Dumnezeu, îi este încă dificil să-L urmeze.

Ziua a continuat în aceleași ritmuri surprinzătoare: nici nu am ajuns bine acasă, că părinții a doi copii, recent botezați, au venit să ne invite la sărbătoarea pe care au organizat-o în curtea lor, pentru copiii care au devenit creștini catolici. Partea interesantă este aceea că cei doi părinți, mama și tata, erau protestanți. Cei doi frați au venit și s-au pregătit pentru botez în comunitatea catolică, aduși

fiind de bunica lor. Ei au fost de acord și acum se bucurau, împreună cu copiii lor, pentru această binecuvântare, organizând o petrecere pentru ei.

Un exemplu extraordinar pentru cei care ajung să urască în numele religiei; pentru cei care nu-l acceptă pe celălalt numai pentru că are altă religie; pentru cei care uită că Dumnezeu nu ne va întreba ce religie am avut, ci ne va întreba despre ceea ce am făcut pentru El și pentru semenul nostru. Un gest pe care, demn de apreciat; un gest pe care dacă l-am imita fiecare dintre noi, lumea ar fi un loc mai bun; un gest care, pus în practică, ne-ar apăra de scandalul pe care-l producem, noi creștinii, atunci când ne urâm sau chiar ne luptăm între noi. O religie care promovează ura, neacceptarea celui diferit de mine și chiar războiul, nu poate veni de la Dumnezeu. Nimeni nu ne va crede și nu se va apropia de Dumnezeu atâta timp cât noi, cei care ne erijăm în marii deținători ai adevărului, vom trăi după principiile non-creștine ale urii, ale incoerenței, ale intransigenței religioase sau ale dezbrăcării celui alt de orice haină care nu seamănă cu a noastră. Avem pe noi semnătura lui Dumnezeu, haideți să nu lăsăm impresia că semnătura lui a fost falsificată. O dată ce ne numim creștini, dar trăim incoerent principiile și valorile pe care le promovează creștinismul, demonstrăm nu numai că suntem niște mincinoși, dar îl facem pe Dumnezeu însuși un mincinos.

Un alt caz care m-a impresionat profund a fost cel al unui bătrân orb care venea de la aproximativ patru kilometri pentru a participa la liturghie. Vă dați seama că deplasarea nu era ușoară dar își lua un nepot de vreo patru ani cu el, îi dădea un băț în mână, iar el ținând de celălalt capăt al bățului venea încet spre coliba sub acoperișul căreia comunitatea celebra Sfânta Liturghie.

Nu lipsea niciodată, recunoștea vocea fiecărui membru al comunității iar pe parcursul celebrării cânta cu zâmbetul pe buze. Oare noi cum folosim simțurile pe care ni le-a dat Dumnezeu? Folosim ochii pentru a vedea binele și frumosul din lume sau vedem mereu partea goală a paharului și suntem orbi în a vedea minunile lui Dumnezeu în lume și în viața noastră? Palmele noastre le ținem larg deschise pentru a-l ajuta pe celălalt sau mai mereu sunt strânse pentru a lovi la primul atac? Mâinile noastre le folosim mai mult împreunate și îndreptate spre El spre a-i mulțumi și a-i cere ajutorul sau sunt, aproape mereu, larg deschise și aplecate spre pământ pentru a aduna cât mai multe- ciudat -, tot din creația Lui.

Dragii mei, după cum ne spune și Isus, „candela trupului tău este ochiul. Când ochiul tău este limpede, tot trupul tău este luminos; însă dacă ochiul tău este rău, trupul tău este întunecos. Vedeți, deci, ca lumina care este în voi să nu fie întuneric...” (Lc. 11, 34-35). Depinde numai de noi cum privim: în sus spre înălțimea de unde venim sau în jos, spre pământul spre care trupul nostru se îndreaptă? Ochiul nostru observă binele, frumosul și adevărul din jurul lui sau este măcinat mereu, sub influența întâmplărilor negative din jur, de griji, neliniște, frică și nesiguranță? Ochiul nostru a fost creat cu un scop – acela de a vedea minunile lui Dumnezeu și, suferința fratelui nostru și până nu va fi folosit în acest scop, vom purta mereu ochelarii negativismului, ai incertitudinii, ai erorii, ai veșnicei nemulțumiri, ai fiului care, din cauza prea multor ore petrecute în fața ecranelor, nu mai vede clar fața tatălui său.

Fr. Florin BODE
Vicerector

HIROTONIRE DIACONALĂ ÎN CAPELA SEMINARULUI TEOLOGIC

În cadrul Sfintei și Dumnezeieștii Liturghii săvârșite în dimineața zilei de joi, 2 martie 2017, Preasfințitul Părinte Virgil Bercea, episcopul greco-catolic de Oradea, a hirotonit întru diacon pe teologul Chiriloaei Matei Claudiu.

La momentul potrivit tradiției Bisericii, tânărul teolog a fost prezentat Preasfinției Sale Virgil de către părintele Anton Cioba, rectorul Seminarului Teologic Greco-Catolic din Oradea și de către părintele Anton Rus, spiritualul Seminarului. Cu mâinile una peste alta așezate pe Sfântul Altar, peste care și-a pus capul, părintele Chiriloaei Matei Claudiu „arată prin aceasta că se predă acum ca jertfă vie lui Hristos, căci pe Sfânta Masă se află totdeauna Hristos ca jertfă”. Prin punerea mâinilor ierarhului și prin rugăciune rânduindu-se „Cu vrerea Tatălui, Cu puterea Fiului și cu lucrarea Sfântului Spirit se înalță servul lui Dumnezeu Matei Claudiu Chiriloaei de la onorata ipodiaconie la sfânta Diaconie.” În cuvân-

tu de învățătură Preasfinția Sa a evidențiat, referitor la Pericopa Evanghelică a zilei, trei cuvinte: „a cere”, „a căuta”, și „a bate” subliniind faptul că „Isus bate la poarta sufletului nostru, ne caută, apoi ne cere să oferim iubirea”, de asemenea și faptul că „părintele Matei a fost chemat la ceea ce Mântuitorul ne spune astăzi în Evanghelie”.

Părintele Chiriloaei Matei Claudiu s-a născut la data de 15 mai 1987, în perioada 2002-2006 urmează Liceul Teologic Romano-Catolic „Sfântul Francisc de Assisi” din Roman, urmează apoi în perioada 2009-2013 studiile Facultății de Teologie din cadrul Universității „Babeș-Bolyai”, Departamentul Oradea, urmate de cursurile de master în 2013-2015 la Oradea și o specializare în Drept Canonic Oriental la Institutul Pontifical Oriental din Roma în perioada 2013-2016. Este căsătorit din 30 iulie 2016. Dorim părintelui diacon Matei, diaconie sfântă!

Eugen IVUȚ

ANIVERSAREA A 225 DE ANI DE LA ÎNTEMEIEREA SEMINARULUI TEOLOGIC DE LA ORADEA ȘI CENTENARUL APARIȚIILOR FECIOAREI MARIA

În timp ce întreaga Biserică Catholică aniversază 100 de ani de la arătările Maicii Domnului la Fatima, în Portugalia, Eparhia Greco-Catolică de Oradea se bucură de o altă aniversare: în 2017 se împlinesc 225 de ani de când, pe 30 ianuarie 1792, împăratul Leopold al II-lea a dat aprobarea și a acceptat finanțarea unui Seminar Teologic la Oradea. Cele două aniversări nu se exclud una pe cealaltă. Din contră, atât Fecioara care venea în pământuri portugheze, cât și instituția ce se deschidea pe meleaguri românești au avut, oarecum, finalități și intenții comune. Încerc să le citesc față-n față.

Apărând la Fatima păstorașilor Lucia, Francisc și Iacinta pe 13 iunie 1917, Sfânta Fecioară le-a dat un îndemn ce se pare că nu a mai fost rostit niciodată într-o astfel de împrejurare: „Învățați să scrieți și să citiți!” Cu alte cuvinte, Maica Sfântă îmboldea niște copii să intre în contact cu cultura, să aibă acces la lumea ideilor și să se cizeleze: opusul credulității și al bigotismului!

În Decretul de înființare a Seminarului semnat de Împăratul Leopold și transmis Episcopului Ignatie Dărăbant se menționează clar care este scopul noii fundații: „Deoarece poporul român este foarte departe de primirea culturii, nu poate fi motivat să urmeze catehezele și școlile decât dacă-i va vedea pe proprii copii că sunt instruiți de preoți și de dascăli atât în cititul cât și în scrisul propriu acestei națiuni, precum și în ritul, cântul și ceremoniile greco-catolice. În vederea acestui scop salutar, este mare nevoie ca, din fragedă copilărie, atât clericii cât și dascălii să primească o educație bună și corespunzătoare” (P. Tămâian, Istoria Seminarului și a educației clerului Diecezei Române Unite de Oradea, Tip. Românească, Oradea 1930, p. 6. Text reformulat). Iar mai departe, documentul prevede că Instituția trebuia să aibă două categorii: cea care să îi formeze pe preoți și cea neclericală, menită să îi pregătească pe dascăli și pe laici în general. Din nou, este exact opusul credulității și al bigotismului!

Importanța acestor două inițiative nu a întârziat să aducă roade. În ceea ce privește cazul aparițiilor de la Fatima, trebuie să ținem cont de faptul că cei doi vizionari mai mici au murit foarte curând, motiv pentru care doar Lucia a putut da curs invitației de a învăța. În contextul vieții ei, scrisul a avut o importanță fundamentală. Lucia s-a retras într-o mănăstire carmelită de clauzură, caracterizată prin viață ascun-

să, tăcere, discreție și rugăciune unită cu contemplație. Pentru că nu era expusă curiozității oamenilor, a scris mult; pe lângă cele șase Memorii, a scris câteva volume și a redactat mii de scrisori, răspunzând la multele epistole care îi ajungeau din toate părțile. Doar Maica Domnului putea să prevadă, în acel îndepărtat 1917, ce roade abundente putea să producă îndemnul Ei.

Cât privește Seminarul orădean, istoricul Ioan Georgescu evalua în 1919: „Seminarul din Oradea este cel mai vechi internat de băieți la români [(...) din Crișana], care a dat neamului peste 12.000 de oameni cu carte în aproape 130 de ani de existență”. Era o cifră considerabilă, la care ar mai trebui adăugat numărul tuturor celor care s-au format

aici din 1919 încoace. Cu câteva paginări înainte, același Georgescu se referea la elitele care au fost cizelate în această Instituție: „Dacă n-ar fi dat neamului și Bisericii decât pe mitropolitul Ioan Vancea, creatorul așezămintelor culturale mai noi de la Blaj și organizatorul înțelept al Provinciei bisericești de Alba-Iulia și Făgăraș, Seminarul tot ar avea dreptul la recunoștința și atenția noastră. (...) De aici au ieșit [Episcopul] Vasile Erdeli, unul dintre cei mai iscusiți diplomați pe care i-am avut la anul 1853, Alexandru Dobra și Ioan Alexi, cei din tîi episcopi și organizatori ai eparhiilor românești de Lugoj și Gherla” (I. Georgescu, Istoria Seminarului

Român-Unit din Oradea mare, Tip. „Gutenberg”, București 1923, p. 6. Text reformulat).

Din fericire, în timpul prigoanei comuniste, când Biserica Greco-Catolică a fost suprimată, nu s-a schimbat total destinația clădirilor, acestea deservind tot ca internate și spații de cazare pentru elevi. Așa cum era de așteptat, comunismul a oprit formarea spirituală și a abolit Academia Teologică și pregătirea clerului, punând zăgaz câtorva dintre obiectivele pentru care Seminarul fusese fondat; din fericire nu tuturor!

Este important pentru o persoană umană să se deschidă, prin asumarea unor lucruri și unor concepte noi. Educația conduce către o transformare a condiției existențiale, pentru că la sfârșitul procesului educativ, copilul sau tânărul este într-un oarecare fel, un altul.

Tot astfel, la o scară mai redusă, locală, beneficiile Seminarului orădean au fost abundente. Nu este

ușor de evaluat toată munca preoților la nivel personal și comunitar, însoțirea pastorală, călăuzirea în rugăciune, însoțirea vieții de la naștere la moarte, munca discretă dar eficace în scaunele de spovadă, sfaturile edificatoare, amintirea constantă a prezenței lui Dumnezeu, întărirea în urmarea propriului drum în viață, consolarea în momentele de încercare și de întuneric... Toate acestea ar trebui înmulțite cu numărul de preoți care au ieșit de aici în toți acești 225 de ani, la care să se mai adune toate persoanele concrete care au primit, prin ei, aceste beneficii! Și ca un supliment de greutate, nu ar trebui uitate situațiile de persecuție din timpul regimului comunist în care, aceeași preoți ieșiți din Seminar i-au însoțit în clandestinitate pe credincioși, i-au încurajat și consolată, plătind prin penitenciar cu jertfirea propriilor vieți, a sănătății și a familiilor, pe altarul fidelității și al credinței. Sămânța a toate acestea a fost sădită înăuntrul ființei lor în Seminarul de la Oradea!

În 1917, Maica Domnului anunța la Fatima ororile comunismului. În cuvintele Ei erau cuprinse, profetic, toate persecuțiile ce aveau să vină în România din partea acestui sistem ateu, asupra Bisericii Greco-Catolice. La nivel foarte concret, după ce pe-

rioada comunistă a trecut, au continuat să se arate sechelele și urmele acestui regim. Biserica s-a ridicat cu greu după îngenuncherea la care fusese supusă, căci materializește îi fusese sechestrat totul. În ceea ce privea Seminarul, în anii ce au urmat după 1990 a fost foarte greu. Clădirile care erau deținute încă de un Grup Școlar au fost retrocedate foarte lent și în timp, în vreme ce repornirea învățământului teologic a fost deosebit de greoaie. Ca dascăli, existau doar preoți în vârstă, care trăiseră din plin persecuția comunistă, și care erau chemați din nou să dăruiască tot ceea ce puteau, din puținele energii încă nesecătuite. Poate că din acest motiv, în 1992, Jubileul de 200 de ani nu a fost sărbătorit de fel. Seminarul, care de abia atunci reîncepuse, fără spații, dar cu mult spirit de adaptare și de improvizație, era la chinurile nașterii a doua...

Ne bucurăm acum, în 2017, de două ori mai mult, încercând să devenim conștienți de marele dar al Seminarului și mulțumindu-I lui Dumnezeu pentru beneficiile dobândite prin acesta și prin Maica Sfântă de la Fatima!

Pr. Cristian SABĂU
Asistent Spiritual

PREASFINȚITUL VIRGIL BERCEA ÎN MIJLOCUL SEMINARIȘTILOR

În adorația euharistică ne apropiem de Cristos în tăcere și reculegere interioară; ne deschidem sufletul cu umilință și pietate pentru ca viața noastră de credință, sufocată de ritmul amețitor al lumii în care trăim, să fie regenerată, contemplând în rugăciune viața lui Cristos, care ni se dăruiește în fiecare zi în Sfânta Euharistie.

După-amiaza de vineri 17 martie a fost un timp de mare har în care studenții Seminarului Teologic Greco-Catolic „Sfinții Vasile, Grigorie și Ioan” din Oradea s-au adunat în jurul lui Isus Euharisticul din capela seminarului, împreună cu PS Virgil, avându-l alături pe părintele rector Anton Cioba

și pe părinții spirituali, petrecând un timp sfânt cu Isus, meditând la Taina Sfintei Preoții.

În meditația pe care a prezentat-o, PS Virgil a cerut Spiritului Sfânt „să inunde inimile noastre cu darul umilinței și al simplității ca astfel să devenim prietenii lui Isus, cărora El le-a încredințat misiunea de a transmite lumii iubirea și îndurarea Sa”. Preasfinția Sa ne-a îndemnat să îi facem loc

lui Cristos în ființa noastră pentru ca, refăcuți prin dragostea sa, să putem să ne vindecăm pe noi și lumea care ne înconjoară, pe părinții, frații, prietenii și pe toți oamenii, de rana egoismului și a urii. În chip deosebit să ne oferim lui Dumnezeu cu tot elanul și disponibilitatea tinereții noastre pentru ca în noi și prin noi El să binecuvânteze și să reverse asupra tuturor seminariștilor și tinerilor din lumea întreagă harul și darurile sale.

După momentele de Adorație Euharistică a urmat Sfânta Liturghie a Sf. Grigore Dialogul la finalul căreia PS Virgil a oferit seminariștilor și formatorilor medalia jubiliară, ca semn de aleasă prețuire.

Evenimentul s-a desfășurat sub egida Jubileu 225 – încadrându-se în acțiunile ocazionate de Jubileul aniversar al celor 225 de ani de existență a Seminarului nostru.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru toți acești ani și îl rugăm ca în continuare să ocrotească seminarul nostru și întreaga eparhie!

Redacția

PAPA FRANCISC: EDUCAȚIA ESTE ESENȚIALĂ PENTRU REÎNNOIREA MUZICII SACRE

Papa Francis a declarat sâmbătă (4 martie 2017) că în timp ce muzica liturgică a luptat de multe ori să supraviețuiască și să se ridice până la calitatea și frumusețea pe care o cere misterul Euharistiei, putem promova reînnoirea acestuia, investind într-o educație muzicală solidă atât pentru clerici, cât și pentru laici.

„Desigur, întâlnirea cu modernitatea și introducerea limbilor vorbite în Liturghie a stârnit multe probleme, de limbă, forme și genuri”, a spus el în 4 martie. „Uneori o mediocritate certă, anume, precum și superficialitatea și banalitatea au prevalat, în detrimentul frumuseții și de intensității celebrărilor liturgice... Pentru aceasta, diferiții actori din acest domeniu, muzicieni și compozitori, cântăreți și dirijori de coruri, animatori liturgici, pot aduce o contribuție majoră la reînnoirea, în special a calității muzicii sacre și a cântărilor liturgice.”

Papa a vorbit participanților la finalul unei conferințe internaționale de Muzică Sacră, care a avut loc între 2 și 4 martie, intitulat „Muzica și Biserica: Cult și cultură la 50 de ani după Musicam Sacram” (Musicam Sacram este titlul unor instrucțiuni privind muzica sacră romano-catolică emise de Congregația pentru Cultul Divin pe 5 martie 1967, în colaborare cu Conciliul Vatican II. Instrucțiunile se ocupă cu forma și natura muzicii de cult în cadrul Sacrosanctum Concilium – nt).

Organizată de Consiliul Pontifical pentru Cultură și al Congregației pentru Educația Catolică, în colaborare cu Institutul Pontifical de Muzică Sacră și Ateneul Pontifical al Sf. Anselm, ea a analizat muzica sacră la 50 de ani de la Conciliul Vatican II. „O jumătate de secol după Instrucțiunea Musicam Sacram, conferința a vrut să elaboreze, într-o perspectivă interdisciplinară și ecumenică, relația actuală dintre muzica sacră și cultura contemporană”, a menționat Sfântul Părinte.

„De o mare importanță a fost, de asemenea, o reflecție privind educația estetică și muzicală atât a clerului, cât și a laicului religios implicați în viața pastorală, și în special în coruri.” Biserica are o mare responsabilitate față de muzică liturgică - Papa a continuat -, pentru că se ocupă cu misterul sacru al Euharistiei, iar muzica sacră, în această ordine de idei, trebuie să echilibreze trecutul și prezentul într-un mod care va invita participarea deplină și va ridica inimile congregației către Dumnezeu. „Misiunea duală” a Bisericii, a spus Papa Francis, „este, pe de

o parte de a proteja și promova patrimoniul bogat și variat moștenit din trecut, folosindu-l cu echilibru și evitând riscul unei viziuni nostalgice”, care riscă astfel să devină un fel de „arheologie”.

Pe de altă parte, trebuie să ne asigurăm, de asemenea, că muzica sacră și cântarea liturgică nu ignoră „limbajul artistic și muzical al modernității.”

Toți cei responsabili pentru muzica liturgică, la orice nivel, „trebuie să știe cum”, a spus el, „să întruchipeze și să traducă Cuvântul lui Dumnezeu în cântece, sunete, armonii, care fac inimile semenilor noștri să vibreze, creând chiar și un climat emoțional adecvat, care pune în ordine credința și crește primirea și participarea deplină la misterul pe care îl celebrează... Participarea activă și conștientă în liturghie constituie posibilitatea de a „intra adânc” în misterul lui Dumnezeu prezent în Euharistie: „mul-

țumită, în special, tăcerii religioase și „muzicalității limbii cu care Domnul ne vorbește”, reluând predica sa de la Casa Santa Marta 12 decembrie 2013.

Citând din Constituția Conciliului Vatican II despre Sfânta Liturghie, Papa Francis a spus: „Acțiunii liturgice i se dă o formă mai elevate, nobilă, când este celebrată în cânt și cu participarea poporului.” El a subliniat accentul și importanța documentului pe participarea „activă, conștientă, deplină” a tuturor credincioșilor, citând că „solemnitatea adevărată a acțiunii liturgice nu depinde atât de

mult de o formă mai bogat ornamentată de a cânta și o ceremonie mai majestuoasă decât celebrarea ei demnă și religioasă. „

Pentru a promova acest lucru este necesară „o educație muzicală adecvată ... în dialog cu tendințele muzicale ale timpului nostru, cu cerințele diferitelor zone culturale”, a spus el.

Concluzionând, el a mulțumit tuturor celor care au participat la conferință pentru angajamentul lor în muzica sacră și a cerut binecuvântarea Fecioarei Maria, „care în Magnificat a cântat sfințenia milostivă a lui Dumnezeu.”

„Vă încurajez să nu pierdeți din vedere acest obiectiv important: să ajutați adunarea liturgică și poporul lui Dumnezeu să perceapă și să participe, cu toate simțurile, fizice și spirituale, în misterul lui Dumnezeu.”

Titlul original: **Pope Francis: Education is key to the renewal of sacred music** preluat de la *Catholic News Agency*.

Traducerea: **Viorel Bădiceanu**.

POSTUL MARE - JERTFA DE SINE

Biserica Catolică ne vorbește despre trei stâlpi ai Postului Mare – rugăciunea, postul și pomana, deoarece există o conexiune puternică între cele trei. Postul și celelalte forme de jertfire de sine, ca practici spirituale de înfrânare materială și control al poftelor fizice ale trupului, ne ajută, prin harul lui Dumnezeu, să-i permitem sufletului nostru să găsească calea spre o rugăciune mai desăvârșită. Aceasta duce la o uniune mai profundă cu Dumnezeu și astfel noi devenim administratori mai buni ai "talanților" pe care El ni i-a dat, permițându-ne o mai eficientă grijă față de aproapele nostru. Dumnezeu le-a dat protopărinților noștri, Adam și Eva, multe daruri și binecuvântări care erau deasupra firii lor. Ei aveau harul sfințitor, insuflat împreună cu virtuțile supranaturale ale credinței, speranței și iubirii. Aceasta înseamnă că „Adam și Eva au fost creați într-o stare de dreptate originală”. Ei au fost creați cu un țel supranatural... să stăpânească raiul și să fie în comuniune veșnică cu Dumnezeu. Li s-au dat de asemenea anumite daruri, numite preternaturale, care să le permită să „meargă împreună cu Dumnezeu”: nemurirea trupului, integritatea și știința infuzată. Dumnezeu a permis de asemenea să fie ispitiți de diavol, nu pentru a păcătui, ci pentru ca să poată alege în mod liber să îl iubească pe Dumnezeu care i-a creat în mod liber și în libertate. Libertatea lor nu ar fi fost deloc libertate dacă nu ar fi existat niciodată vreo ocazie de a alege altceva decât Binele care este Dumnezeu.

Ca să înțelegem ce legătură au toate acestea cu practica noastră a jertfirii de sine, trebuie să în-

țelegem ce am pierdut atunci când am pierdut darul preternatural al integrității. Simțiți vreodată că nu puteți face ceea ce doriți sau ceea ce știți că ar trebui să vă doriți, ci în schimb vă treziți făcând ceea ce nu doriți să faceți? Sf. Pavel vorbește despre aceasta în Scrisoarea către Romani: „Noi știm că Legea este spirituală, însă eu sunt din carne, vândut sclav păcatului. Căci știu ce fac: nu săvârșesc ceea ce vreau, ci fac ceea ce urăsc” (Rom7,14-15). Oricare dintre noi se poate regăsi în cuvintele Sf. Pavel. Este necesar să ne dorim să fim integri, echilibrându-ne trupul și sufletul spre binele nostru. În starea noastră căzută, chiar dacă am fost răscumpărați de Isus Cristos, practicarea virtuților, în special a cumpătării, ne ajută să înlocuim obiceiurile rele cu obiceiuri bune (înlocuirea viciilor cu virtuți).

Aceasta este învățătura pură a Evangheliilor – renunțarea la acele lucruri, inclusiv la lucrurile bune, care tind să fie obstacole în calea sfințirii noastre și a adâncirii relației cu cel Înviațat... renunțarea la lucruri care deranjează și obstrucționează țelul nostru supranatural: viața veșnică în rai. Putem deveni atât de atașați de însăși frumusețea lumii pe care Dumnezeu a creat-o încât aceste legături să devină „dumnezeii” noștri. Și aici ne ajută postul, în înțelesul lui mai larg, să devenim cu adevărat și pe deplin satisfăcuți. Pentru că Dumnezeu singur, nu lucrurile acestei lumi, poate astâmpăra foamea cea mai adâncă a sufletului omenesc.

Cristi NEAGOE

Anul III

ȘTIAȚI CĂ ...

- Iconostasul a apărut ca o urmare a crizei iconoclaste? *După ultima pronunțare a sentinței de legiferare a icoanelor promulgată de Patriarhul Metodie al Constantinopolului în anul 843, creștinii mânați de spiritul entuziasmului și-au lipit icoanele ascunse din case pe bolta care separa altarul de nava centrală a Bisericii, astfel formându-se un perete despărțitor uriaș de icoane care mai târziu va fi prelucrat și va arăta în forma azi.*
- În România există o Asociație a Polițistilor Creștini? *S-a înființat în anul 1999 ca organizație interconfesională care promovează atât respectarea legilor statului român, cât și respectarea principiilor lui Dumnezeu.*
- Papa Francisc, născut Jorge Mario Bergoglio a predat psihologie la *Colegio de la Inmaculada din Santa Fe* și la *Colegio del Salvador* din Buenos Aires?
- La 1 decembrie 2018 se împlinesc 100 de ani de când Cardinalul Iuliu Hossu a citit Declarația Unirii de la Alba Iulia?

- La nivel mondial Biserica Catolică numără aproximativ 1,27 miliarde de creștini botezați conform *Anuario Pontificio 2016*?
- Biserica Neagră din Brașov este cel mai mare lăcaș de cult în stil gotic din sud-estul Europei? *Biserica Neagră măsoară 89 de metri lungime și 38 de metri lățime. Este o biserică-hală în stil gotic târziu, fiind formată din cor, naos și turn. Din lungimea totală a construcției, 31 de metri sunt reprezentați de cor, 42 de metri m de naos și 16 de metri de baza turnului. Aceasta a fost construită în jurul anului 1380. Inițial a fost biserică catolică. Denumirea inițială a edificiului a fost Biserica Sfânta Maria, dar în timpul incendiului din anul 1689 a fost distrusă parțial. Denumirea populară de după incendiu, „Biserica Neagră”, a fost acceptată oficial în secolul al XIX-lea.*
- Știați că Dumnezeu este dispus să îl ierte pe omul păcătos de fiecare dată când se întoarce la El și își cere iertare?

VIZITA SEMINARIȘTILOR ORĂDENI LA ZALĂU

La invitația parohului de la Biserica „Sfinții Petru și Pavel” din Zalău, părintele Daniel Bertean, seminariștii orădeni au făcut o vizită la Zalău, animând celebrările Sfântului Maslu și a Sfintei Liturghii a Sfântului Vasile Cel Mare, sâmbătă și duminică, 4-5 martie a.c. în parohia pe care, cu onoare, o păstorește. La celebrarea Sfântului Maslu, alături de preoții parohiei, Pr. Daniel Bertean și Pr. Simion Mărieș, au participat și părinții Iancu Negotă, Alexandru Fiț, Radu Puie, Ioan Mitre și părintele nostru Rector, Anton Cioba, alături de părintele nostru spiritual, Anton Rus.

Sfântul Apostol Iacov scrie în Epistola sa: „Este cineva bolnav între voi? Să cheme preoții Bisericii și să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn, în numele Domnului. Și rugăciunea credinței va mântui pe cel bolnav și Domnul îl va ridica, și de va fi făcut păcate se vor ierta lui”. Acest pasaj subliniază importanța și necesitatea Sfântului Maslu.

După ungerea cu untdelemn a credincioșilor a urmat venerarea Relicvelor Sfintei Cruci a Mântuitorului, aduse de către părintele rector pentru această ocazie. La finalul celebrării, Pr. Rector a ținut o meditație celor prezenți, vorbind despre influența răului în lume, diavolul fiind cel care dorește să ne separe de Dumnezeu și să ne fure fericirea. Acest lucru ne face să luptăm în fiecare zi împotriva dușmanului nostru spiritual. De asemenea, ca propunere pentru Postul Mare, care a început de câteva zile, părintele îi invita pe cei prezenți ca înainte de a-și propune să se abțină de la anumite alimente sau de a face anumite mortificări – deci să nu facă ceva – să înceapă mai bine prin a face ceva: postul

înseamnă a te apropia de celălalt, a-i întinde mâna, a-l ierta, a-l ajuta, a-l iubi. Dacă trecem de acest stadiu de la „a face”, atunci va putea avea sens și acțiunea de „a nu face” : adică mortificările pe care ni le propunem.

În omilia de la Sfânta Liturghie de duminică, părintele rector i-a îndemnat pe credincioși la o viață fericită în Domnul, cu Domnul și prin Domnul, el reușind să prezinte realități care ne fac să înțelegem cât suntem de binecuvântați.

La finalul Sfintei Liturghii, vorbindu-le despre Jubileul aniversar al celor 225 de ani de la fondarea Seminarului orădean, în numele întregii comunități, pr. Rector i-a oferit părintelui paroh o medalie aniversară, ca semn al acestei vizite. Cu această ocazie, asigurându-i pe toți credincioșii de rugăciunile noastre, aceștia au fost rugați la rândul lor să ne pomenească în rugăciuni și să se roage pentru vocații la viața consacrată: preoție și călugărie.

După ce am încheiat vizita noastră pastorală în Zalău, am poposit și la parohia greco-catolică din Șimleu Silvaniei, mai exact, acasă la părintele Florin Mărincean, unde, acesta, alături de familia sa și de părintele Protopop de Șimleu, Nicolae Bodea, ne-au întâmpinat cu brațele deschise și căldură frățească.

Dorim să mulțumim pentru invitație părintelui Daniel Bertean, părintelui Florin Mărincean și familiei dânsului și tuturor celor care au contribuit la acest eveniment. Le dorim pastorație plină de pace și binecuvântare de la Domnul!

Giusepe GHIURCĂ
Anul IV

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Coordonator: Pr. Anton CIOBA

Redactor: Viorel BĂDICEANU

Tehnoredactor: Paul MĂRINCEAN

Din redacție: Fr. Florin BODE, Pr. Anton RUS, Pr. Cristian SABĂU, Cristi NEAGOE

ADRESA REDACȚIEI

Seminarul Teologic Greco-Catolic,

Parcul Traian, 20, Oradea, Bihor, România.

E-mail: seminaroradea@yahoo.com

www.seminaroradea.ro